

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžo/58/2016
Identifikačné číslo spisu: 8015200555
Dátum vydania rozhodnutia: 31.05.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:8015200555.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu JOKO A.R.K. Company, spol. s r. o. Stará Ľubovňa, so sídlom 17. novembra 552/23, 064 01 Stará Ľubovňa, IČO: 45 480 184, zastúpený JUDr. Martou Konkoľovou, advokátkou, so sídlom Jarmočná 79, 064 01 Stará Ľubovňa, proti žalovanému Národnému inšpektorátu práce Košice, Masarykova 10, 040 01 Košice, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OPS/BEZ/2015/2828, O-68/2015 zo dňa 24. marca 2015, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 6S/22/2015-58 zo dňa 4. marca 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 6S/22/2015-58 zo dňa 4. marca 2016 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného č. OPS/BEZ/2015/2828, O-68/2015 zo dňa 24. marca 2015 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Žalovaný j e p o v i n ý zaplatiť žalobcovi na účet jeho právneho zástupcu trovy konania vo výške 858,03 €, z toho 718,03 € z titulu trov právneho zastúpenia a 140 € na náhradu súdnych poplatkov.

Odôvodnenie

Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OPS/BEZ/2015/2828, O-68/2015 zo dňa 24.03.2015.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku v rozsahu podanej žaloby uviedol, že námietky v nej uvedené považuje za nedôvodné.

K námietke, že žalobca počas roku 2012 nezamestnával žiadneho pracovníka krajský súd argumentoval, že z elektronického výpisu registra poisťencov a sporiteľov Sociálnej poisťovne je evidentne zrejmé, že s fyzickými osobami, a to C. F. v období od 08.06.2012 do 31.12.2012 a K. F. v období od 10.08.2012 do 31.12.2012, mal žalobca založený pracovnoprávny vzťah.

Námietka žalobcu, že v roku 2012 nemal žiadne oprávnenie na výkon taxislužby, a že činnosť taxislužby nevykonával aj napriek skutočnosti, že mal túto činnosť uvedenú v predmete podnikania, považoval krajský súd za právne irelevantnú, keďže z obsahu predloženého administratívneho spisu žalovaného i z obstaraných dôkazov v rámci výkonu inšpekcie práce je nepochybne zrejmé, že C. F. bol v uvádzanom období zamestnancom žalobcu, ktorý pre žalobcu vykonával dohodnutú prácu - vodič taxislužby, čo bez akýchkoľvek pochybností potvrdzuje obstaraná dohoda o vykonaní práce zo dňa 07.06.2012, ktorá bola uzatvorená medzi C. F. a žalobcom. Túto skutočnosť potvrdzuje aj dochádzka zamestnanca C. F. za mesiac október 2012, kde v kolónke s označením názov je uvedené taxislužba i karta zisťovacích údajov, z ktorej je nepochybne zrejmé, že išlo o výkon práce vodiča taxislužby.

Námietku žalobcu, že v čase kontroly nemal koncesnú listinu na vykonávanie koncesovanej živnosti pre vnútroštátnu taxislužbu, a že takúto koncesiu v čase kontroly mala iba spoločnosť JOKO A.R.K. EXPRES, spol. s r. o. Stará Ľubovňa, vyhodnotil krajský súd tiež ako nedôvodnú. Predmetom tohto administratívneho konania bolo sankcionovanie žalobcu za porušenie konkrétnej zákonom stanovenej povinnosti, t. j. nesplnenie opatrenia inšpektora práce žalobcom uložené podľa § 12 ods. 2 písm. b) zákona č. 125/2006 Z.z. o inšpekcii práce a o zmene a doplnení zákona č. 82/2005 Z.z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 125/2006 Z.z.“), a nie sankcionovanie žalobcu za to, že prevádzkuje taxislužbu bez koncesie alebo v rozpore s ňou. Nesplnenie tejto zákonnej podmienky sankcionujú iné správne orgány podľa zákona č. 56/2012 Z. z. o cestnej premávke, čo však nebolo predmetom tohto konania.

Námietku týkajúcu sa nedodržania ustanovenia § 19 ods. 4 zákona č. 125/2006 Z.z. považoval krajský súd za nedôvodnú. Krajský súd poukázal na to, že túto námietku žalobca nevzniesol v odvolaní, a preto sa správne orgány nemohli s ňou vysporiadať v napadnutých rozhodnutiach. Krajský súd však uviedol, že sankcia bola žalobcovi uložená podľa § 19 ods. 2 písm. b) bod 2 zákona č. 125/2006 Z.z. za porušenie spočívajúce v nesplnení opatrení inšpektora práce uložené podľa § 12 ods. 2 písm. b) zákona č. 125/2006 Z.z., ktoré boli nariadené v protokole č. 1 zo dňa 06.12.2012, v ktorom bolo žalobcovi nariadené odstrániť nedostatok pod bodom III)B)1., a ktoré bolo opakovane zistené i pri výkone inšpekcie práce a zdokumentované v protokole č. 2 zo dňa 14.11.2014 v časti Pracovnoprávne vzťahy A (I) v znení dodatku č. 1 zo dňa 27.11.2014. Predmetná sankcia vo výške 500 Eur bola žalobcovi uložená rozhodnutím inšpektorátu práce na základe protokolu č. 2 zo dňa 14.11.2014 v znení jeho dodatku č. 1 zo dňa 27.11.2014, v ktorom je v časti A(I) pod názvom Pracovnoprávne vzťahy - nesplnené opatrenia z predchádzajúcich výkonov inšpekcie práce zdokumentovaný nedostatok z predchádzajúceho výkonu inšpekcie práce zrealizovanej v dňoch od 21.11.2011 do 06.12.2012 a ukončenej protokolom č. 1 zo dňa 06.12.2012, ktorý bol prerokovaný dňa 14.11.2014 so splnomocneným zástupcom E. F. na základe splnomocnenia zo dňa 07.01.2014, teda v zákonom stanovenej dvojročnej subjektívnej lehote.

K argumentácii žalobcu, týkajúcej sa tvrdenia správneho orgánu, že žalobca podmienku výnimočnosti naďalej porušuje tým, že uzatvoril so zamestnancami K. F. dňa 25.02.2013 a H. N. dňa 11.12.2013 dohody na vykonanie práce na prácu vodičov taxislužby v súbežnom pracovnom pomere, ktoré nie sú vymedzené výsledkom práce, sa nezakladá na pravde, keďže tento nedostatok odstránil dňom 01.12.2014, krajský súd poukázal na princíp objektívnej zodpovednosti za správne delikty, ktorý je vlastný každému administratívne - deliktuálnemu konaniu a ktorého podstata tkvie v tom, že kontrolovanému subjektu, v danom prípade žalobcovi, ktorý mal status zamestnávateľa, vzniká zodpovednosť za správne delikty už tým, že k samotnému porušeniu právneho predpisu zo strany žalobcu došlo, a to bez ohľadu na jeho následné odstránenie a bez ohľadu na to, či sa jedná o zavinené alebo nezavinené konanie alebo opomenutie. Dodatočné odstránenie zisteného nedostatku žalobcom dňa 01.12.2014 s poukazom na uplatňovanie princípu objektívnej zodpovednosti za správne delikty žalobcu žiadnym spôsobom tejto zodpovednosti za zistený spáchaný správny delikt nezbavuje.

Námietka žalobcu, že správne orgány nepostupovali pri vydávaní napadnutých rozhodnutí v súlade s citovanými ustanoveniami Správneho poriadku sa nezakladá na pravde. Správne orgány vyhodnotili skutkový stav na základe dôkazov, ktoré boli obstarané, resp. vykonané pred správnym orgánom

prvého stupňa. Žalobcovi bolo v zmysle § 33 ods. 1 a 2 Správneho poriadku umožnené riadnym procesným úkonom - oznámením o začatí správneho konania vo veci uloženia pokuty zo dňa 17.12.2014 uplatniť svoje procesné právo navrhnúť dôkazy a ich doplnenie, právo vyjadriť sa pred vydaním samotného rozhodnutia vo veci samej, k jeho podkladom a k spôsobu ich zisťovania, avšak z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že žalobca ostal pasívny a toto svoje procesné právo nevyužil.

Pri rozhodovaní o výške pokuty správny orgán prihliadal na všetky zistené skutočnosti, uložil pokutu vo výške 500 Eur tak, aby pokuta splnila svoje funkcie - represívnu, výchovnú a preventívnu. Výška pokuty je citeľná v majetkovej sfére žalobcu, dá sa predpokladať, že splní svoj účel. Prvostupňový správny orgán zohľadnil vo výške 500 Eur tú skutočnosť, že žalobca podniká v regióne s vysokým percentom nezamestnanosti. Uložená pokuta má za cieľ preventívne pôsobiť na žalobcu, aby sa v budúcnosti vyhýbal opakovaniu obdobných nedostatkov. Výchovná úloha pokuty spočíva vo zvýšenom záujme žalobcu na systematickom pôsobení v oblasti pracovnoprávnych vzťahov s cieľom predchádzať porušovaniu predpisov.

Z uvedených dôvodov krajský súd podľa § 250j ods. 1 O.s.p. žalobu zamietol.

O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že neúspešnému žalobcovi právo na ich náhradu nepriznal.

Vo včas podanom odvolaní žalobca navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie alebo, aby rozsudok krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Pre prípad úspechu si žalobca uplatnil trovy prvostupňového aj odvolacieho konania.

V odvolaní poukázal na rovnaké skutočnosti ako v podanej žalobe a naďalej trvá na tom, že C. F. a K. F. mali so žalobcom uzavreté dohody o vykonaní práce, ktorých predmetom však nebol výkon taxislužby, že žalobca nemal v kontrolovanom období žiadne oprávnenie na výkon taxislužby. Ďalej namietal, že podľa jeho názoru z dokazovania nie je preukázané, že C. F. vykonával pre žalobcu skutočne činnosť taxislužby. Ďalšia opakujúca sa námietka žalobcu sa týkala nedodržania lehoty v zmysle § 19 ods. 4 zákona č. 125/2006 Z.z., keď nedošlo zo strany súdu prvého stupňa k správne právne posúdeniu veci. Podľa žalobcu je zrejmé, že 2-ročná prekluzívna lehota, ktorá začala plynúť odo dňa prerokovania protokolu č. 1 zo dňa 06.12.2012 nemohla začať plynúť znova, resp. nemohla začať plynúť až odo dňa prerokovania protokolu č. 2 zo dňa 14.11.2014 v znení dodatku č. 1 zo dňa 27.11.2014.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožnil s rozsudkom krajského súdu, ktorý považuje za vecne správny a zákonný.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 31.05.2017 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, t. j. najmä s hmotnoprávnymi a procesnými administratívnymi predpismi.

V intenciách ustanovenia § 244 ods. 1 O.s.p. súd preskúma aj zákonnosť postupu správneho orgánu, ktorým sa vo všeobecnosti rozumie aktívna činnosť správneho orgánu podľa procesných a hmotnoprávnych noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi. V zákonom predpísanom postupe je správny orgán oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu konania a ukončiť ho

vydaním rozhodnutia, ktoré má zákonom predpísané náležitosti, ak sa na takéto konanie vzťahuje zákon o správnom konaní.

Podľa § 246d O. s. p., ak osobitný zákon upravujúci priestupky, kárne, disciplinárne a iné správne delikty určuje lehoty pre zánik zodpovednosti, prípadne pre výkon rozhodnutia, tieto lehoty počas konania podľa tejto časti neplynú. Obdobne to platí o lehotách pre zánik práva vo veciach daní, poplatkov a odvodov, ktoré sú príjmami štátneho rozpočtu, verejných fondov, rozpočtov obcí, miest a vyšších územných celkov.

Podľa § 247 ods. 1 O.s.p., podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 12 ods. 2 písm. b) zákona č. 125/2006 Z.z., na základe výsledkov inšpekcie práce a podľa závažnosti zistených skutočností je inšpektor práce oprávnený nariadiť odstránenie zistených nedostatkov ihneď alebo v lehotách ním určených.

Podľa § 14 ods. 2 zákona č. 125/2006 Z.z., v protokole inšpektor práce navrhne opatrenia podľa § 12 ods. 2 písm. a), uloží opatrenia podľa § 12 ods. 2 písm. b), c), g), h) a i) a uloží povinnosť kontrolovanému zamestnávateľovi alebo kontrolovanej fyzickej osobe, ktorá je podnikateľom a nie je zamestnávateľom,

- a) prijať opatrenia na odstránenie zistených porušení predpisov a záväzkov vyplývajúcich z kolektívnych zmlúv a ich príčin,
- b) doručiť inšpektorátu práce v určenej lehote písomnú správu o splnení opatrení na odstránenie zistených porušení predpisov a záväzkov vyplývajúcich z kolektívnych zmlúv a ich príčin.

Podľa § 19 ods. 2 písm. b) bod 2 zákona č. 125/2006 Z.z., inšpektorát práce uloží pokutu zamestnávateľovi alebo fyzickej osobe, ktorá je podnikateľom a nie je zamestnávateľom, za nesplnenie povinnosti uloženej opatrením podľa § 12 ods. 2 písm. b) až i) od 300 eur do 100 000 eur.

Podľa § 19 ods. 4 zákona č. 125/2006 Z.z., pokutu podľa odsekov 1 a 2 možno uložiť do dvoch rokov odo dňa prerokovania protokolu a najneskôr do troch rokov odo dňa, keď bola porušená povinnosť.

S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Z administratívneho spisu žalovaného vyplýva, že Inšpektorát práce Prešov, ako prvostupňový správny orgán, rozhodnutím č. k. P: 191/2014-R, S/2015/30/1383/15 zo dňa 16.01.2015 uložil žalobcovi pokutu podľa § 19 ods. 2 písm. b) bod 2 zákona č. 125/2006 Z.z. a podľa § 46 zákona č. 71/1967 Zb. vo výške 500 € za nesplnenie povinnosti uloženej zamestnávateľovi podľa § 12 ods. 2 písm. b) zákona č. 125/2006 Z.z., a to:

v protokole č. IPV-93-24-2.3/P-B24,25-12 zo dňa 06.12.2012 v tom, že zamestnávateľ nesplnil nariadenie inšpektora práce odstrániť nedostatok III)B)1., ktorý je opakovane uvedený v protokole č. IPV-139-15-2.6/P-E24,E25-14 zo dňa 14.11.2014 v časti Pracovnoprávne vzťahy A)1. v znení dodatku č. 1 zo dňa 27.11.2014 -

zamestnávateľ na plnenie svojich úloh alebo zabezpečenie svojich potrieb bez splnenia podmienky výnimočnosti zamestnával fyzické osoby C. F., nar.XX.XX.XXXX, K. F., nar. XX.XX.XXXX na dohody o vykonaní práce v mesiaci 10/2012 a zároveň uzatvoril tieto dohody o vykonaní práce na práce, ktoré nie sú vymedzené výsledkom - vodič taxislužby, čo je v rozpore s ustanovením § 223 ods. 1 zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonníka práce v znení neskorších predpisov platného v čase vzniku nedostatku -

v lehote do 10 kalendárnych dní od doručenia protokolu (teda najneskôr do 17.12.2012) tak, ako to bolo podľa § 12 ods. 2 písm. b) zákona o inšpekcii práce nariadené inšpektorom práce v protokole č. IPV-93-24-2.3/P-B24,25-12 zo dňa 06.12.2012, pričom protokol bol prevzatý dňa 07.12.2012. Predmetné

dohody ukončil zamestnávateľ až dňa 31.12.2012.

Túto podmienku výnimočnosti zamestnávateľ naďalej porušuje tým, že uzatvoril so zamestnancami K. F., nar. XX.XX.XXXX dňa 25.02.2013 a H. S., nar. XX.XX.XXXX dňa 11.12.2013 dohody o vykonaní práce na prácu vodičov taxislužby v súběžnom pracovnom pomere, ktoré nie sú vymedzené výsledkom práce.

Nesplnenie povinností bolo zistené pri výkone inšpekcie práce u účastníka konania v období od 23.10.2014 do 14.11.2014.

Na odvolanie žalobcu žalovaný rozhodnutím č. OPS/BEZ/2015/2828, O-68/2015 zo dňa 24.03.2015 rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil a odvolanie zamietol.

Z hľadiska ustálenej súdnej praxe považuje odvolací súd za potrebné zdôrazniť, že výrok rozhodnutia o priestupku, resp. o správnom delikte musí obsahovať popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, poprípade i evidencie iných skutočností, ktoré sú potrebné k tomu, aby nemohol byť zamenený s iným. Výrok rozhodnutia predstavuje najdôležitejšiu časť rozhodnutia, lebo sú v ňom určené konkrétne práva a povinnosti účastníkov konania. Musí byť preto určitý a konkrétny, aby nevznikli pochybnosti o tom, čo bolo predmetom správneho konania. V prípade, že správny orgán neuvedie tieto náležitosti do výroku svojho rozhodnutia, poruší tým ustanovenie § 47 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (obdobne rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžo/28/2007 zo dňa 6. marca 2008).

Vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o priestupku, resp. o správnom delikte musí spočívať v špecifikácii deliktu tak, aby sankcionované konanie nemohlo byť zameniteľné s iným konaním a tento záver má oporu priamo v ustanovení § 47 ods. 2 správneho poriadku. Taktiež je potrebné uviesť, že záver o nevyhnutnosti úplnej špecifikácie príslušného priestupku, resp. správneho deliktu z hľadiska vecného, časového a miestneho plne korešponduje i s medzinárodným záväzkom Slovenskej republiky, pretože i na rozhodovanie o priestupkoch, resp. správnych deliktach je potrebné aplikovať požiadavky článku 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách. Z článku 6 ods. 1 Dohovoru vyplýva, že veci priestupkové a taktiež veci správnych deliktov je potrebné považovať v zmysle ustálenej štrasburskej judikatúry za veci, ktoré majú charakter konania o trestnom obvinení. Vo všetkých veciach, ktoré je možné subsumovať pod pojem „veci trestného charakteru“ musí mať osoba, proti ktorej sa vedie konanie možnosť domôcť sa práva na spravodlivý proces v zmysle článku 6 Dohovoru. Správne delikty sú svojou povahou najbližšie práve priestupkom. V oboch prípadoch ide o súčasť tzv. správneho trestania, o postih správny orgánom za určité nedovolené konanie (či opomenutie).

Zákonná úprava je jednoznačná napr. pokiaľ ide o konanie o trestných činoch, pretože podľa trestného zákona musí výrok rozsudku presne označovať trestný čin, ktorého sa týka, a to nielen zákonným pomenovaním a uvedením príslušného zákonného ustanovenia, ale aj uvedením miesta, času a spôsobu spáchania, poprípade i iných skutočností potrebných k tomu, aby skutok nemohol byť zamenený s iným. U priestupkov je obdobná právna úprava a výrok rozhodnutia o priestupku musí obsahovať tiež popis skutku s označením miesta a času jeho spáchania, vyslovenie viny, druh a výmeru sankcie. Pri iných správnych deliktach takéto jednoznačné vymedzenie výroku rozhodnutia v právnej úprave nie je a odkazuje tu len na správny poriadok (§ 47 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb.), teda vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o správnom delikte musí spočívať v špecifikácii deliktu tak, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s iným konaním. Tento záver je vyvoditeľný z ustanovenia § 47 ods. 2 Správneho poriadku. Rozhodnutie správneho orgánu o uložení pokuty vo výške 500 € je potrebné, vzhľadom na uvedené, považovať za rozhodnutie trestného charakteru a takýmto rozhodnutím je teda i rozhodnutie o správnom delikte, a preto je nevyhnutné vymedziť presne vo výrokovej časti, za aké konkrétne konanie je subjekt postihnutý. Takáto požiadavka podrobnosti je nevyhnutná pre celé sankčné konanie, a to predovšetkým z dôvodu vylúčenia prekážky litispendencie, dvojitého postihu pre rovnaký skutok, pre vylúčenie prekážky veci rozhodnutej, pre určenie rozsahu dokazovania (obdobne rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžo/238/2009 zo dňa 19. mája 2010).

Z uvedeného potom treba vyvodit', že výrok rozhodnutia o postihu za správny delikt musí spočívať vo vymedzení predmetu konania tak, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s iným konaním. Ak správny orgán neuvedie tieto náležitosti do výroku svojho rozhodnutia, podstatne poruší ustanovenie zákona o správnom konaní (§ 47 ods. 2 Správneho poriadku).

Preskúmaním veci dospel odvolací súd k odlišnému záveru ako krajský súd a žalovaný, podľa ktorých bolo v súlade so zákonom, aby mohli správne orgány uložiť žalobcovi pokutu podľa § 19 ods. 2 písm. b) bod 2 zákona č. 125/2006 Z.z. za porušenie povinnosti podľa § 12 ods. 2 písm. b) zákona č. 125/2006 Z.z. Odvolací súd uvádza, že správne orgány vo výroku v rozhodnutiach poukazovali na nesplnenie povinnosti žalobcu uloženej mu podľa § 12 ods. 2 písm. b) zákona č. 125/2006 Z.z., a to v protokole č. IPV-93-24-2.3/P-B24,25-12 zo dňa 06.12.2012 za to, že žalobca v lehote 10 dní odo dňa prerokovania protokolu neodstránil nedostatky III. B 1., ktoré boli inšpektorátom práce nariadené na základe protokolu, a ktoré sú opakovane uvedené v protokole č. IPV-139-15-2.6/P-E24,E25-14 zo dňa 14.11.2014 v časti Pracovnoprávne vzťahy A)1. v znení dodatku č. 1/2014 zo dňa 27.11.2014. Obsah protokolu č. IPV-93-24-2.3/P-B24,25-12 zo dňa 06.12.2012 bol so žalobcom prerokovaný dňa 07.12.2012 (záznam na strane 3 protokolu), čo bolo potvrdené podpisom žalobcu ako aj inšpektorom práce Ing. O. J..

Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu č. k. P: 191/2014-R, S/2015/30/1383/15, ktorým bola žalobcovi uložená pokuta, bolo vydané až dňa 16.01.2015. Neušlo tak pozornosti odvolacieho súdu, že prvostupňový správny orgán uložil žalobcovi pokutu po vyše dvoch rokoch odo dňa prerokovania protokolu č. IPV-93-24-2.3/P-B24,25-12 zo dňa 06.12.2012. S poukazom na ustanovenie § 19 ods. 4 zákona č. 125/2006 Z.z. tak odvolací súd uvádza, že prvostupňový správny orgán vydal rozhodnutie po uplynutí dvojročnej prekluzívnej lehoty na uloženie pokuty žalobcovi za porušenie povinnosti podľa § 12 ods. 2 písm. b) zákona č. 125/2006 Z.z., pretože dvojročná prekluzívna lehota odo dňa prerokovania protokolu plynula od 07.12.2012 do 07.12.2014 a rozhodnutie o uložení pokuty bolo vydané až dňa 16.01.2015, teda po uplynutí dvojročnej prekluzívnej lehoty na uloženie pokuty. Zákonodarca v ustanovení § 19 ods. 4 zákona č. 125/2006 Z.z. stanovil subjektívnu dvojročnú prekluzívnu lehotu, ktorá plynie v rámci objektívnej trojročnej prekluzívnej lehoty.

Lehoty (či doby) uvedené v citovanom ustanovení (dvojročnú subjektívna a trojročná objektívna) na uloženie sankcie za správny delikt sú prekluzívnymi (prepadnými) lehotami, na uplynutie ktorých je povinný prihliadnuť správny orgán z úradnej povinnosti (ex offa), aj keď ich uplynutie nie je účastníkom konania namietané (v danom prípade navyše namietané boli). Žalovaný mal na prekluziu prihliadnuť pri rozhodovaní o opravnom prostriedku. Prakticky všetky právne predpisy, ktoré zakotvujú postih za iný správny delikt stanovujú prekluzívne lehoty na uloženie sankcie. Časové limitovanie právneho postihu za správny delikt má dôvody materiálne (účel sankcie je možné dosiahnuť len jej včasným uložením, sankcia uložená po uplynutí dlhšej doby od protiprávneho konania stráca funkciu individuálnej i generálnej prevencie) a dôvody procesné (uplynutím dlhšej doby od spáchania protiprávneho konania sa oslabuje sila dôkazných prostriedkov) (obdobne rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžo/147/2008 zo dňa 12.03.2009).

Odvolací súd poukazuje aj na nesprávny postup krajského súdu, ktorý tiež neprihliadol ex offa na prekluzívnu subjektívnu lehotu ustanovenú v § 19 ods. 4 zákona č. 125/2006 Z.z.

Odvolací súd zároveň dodáva, že výroková časť, tak ako je uvedená v rozhodnutí prvostupňového správneho orgánu ako aj žalovaného, je napísaná nezrozumiteľne. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sž/66/1998 zo dňa 30. septembra 1998, ktorý uviedol, že „Výrok rozhodnutia je jadrom celého rozhodnutia, ktorým sa určujú konkrétne práva a povinnosti účastníkov správneho konania. Musí v presnej, stručnej a úplnej formulácii vyjadriť záver správneho orgánu o otázke, ktorá je predmetom rozhodnutia. Požiadavku určitosti, presnosti a zrozumiteľnosti výroku treba dôsledne rešpektovať aj pri vydávaní rozhodnutia odvolacieho orgánu.“

Z dôvodu už nemožnosti uloženia pokuty žalobcovi za porušenie povinnosti žalobcu uloženej mu podľa § 12 ods. 2 písm. b) zákona č. 125/2006 Z.z. v protokole č. IPV-93-24-2.3/P-B24,25-12 zo dňa 06.12.2012 odvolací súd uvádza s poukazom na § 246d O. s. p., že je možné uloženie pokuty v prípade porušenia povinnosti uloženej žalobcovi v protokole č. IPV-139-15-2.6/P-E24,E25-14 zo dňa 14.11.2014 v znení dodatku č. 1 zo dňa 27.11.2014, pretože lehota pre zánik zodpovednosti ešte neuplynula.

Vzhľadom na závažnosť vyššie uvedeného pochybenia, pre ktoré musí súd vždy rozhodnutie správneho orgánu zrušiť, nepovažoval odvolací súd za potrebné sa ďalšími námietkami zaoberať.

Na základe vyššie uvedeného najvyšší súd rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 O. s. p. zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

O trovách konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 a 2 O. s. p. a § 246c ods. 1 O. s. p. tak, že žalobcovi, ktorý mal vo veci úspech, priznal náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania v celkovej výške 858,03 €. Žalobcovi vznikli trovy jednak z titulu zaplatených súdnych poplatkov za žalobu a odvolanie 2 x 70 € a jednak z titulu trov právneho zastúpenia podľa pripojeného vyčíslenia, a to v prvostupňovom konaní z titulu odmeny za tieto úkony právnej služby: 1. prevzatie a príprava zastúpenia vo výške 139,83 €, 2. podanie žaloby vo výške 139,83 €, 3. účasť na pojednávaní vo výške 143 €, 4. cestovné vo výške 32,63 €, 5. náhrada za stratu času vo výške 85,80 €, k tomu paušálne náhrady 2 x 8,39 € a 1 x 8,58 € (spolu 566,45 €) a v odvolacom konaní za podanie odvolania vo výške 143 € + režijný paušál vo výške 8,58 € (spolu 151,58 €) podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z. Prisúdenú náhradu je žalovaný povinný zaplatiť na účet advokáta žalobcu (§ 149 ods. 1 O. s. p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.